

KONKURRENSKOMMISSIONEN

Box 5625; 114 86 STOCKHOLM; tel: 08-124 330 51; e-post:kko@dnv.se

Klimat- och näringslivsdepartementet

Remissyttrande R 25-02
2025-06-11

Dnr. KN2025/00748 och
KN2025/00567

Yttrande med anledning av betänkandet Förbättrad konkurrens i offentlig och privat verksamhet m.m. (SOU 2025:22)

Konkurrenskommissionen är en oberoende expertgrupp inom Stiftelsen Den Nya Velfärden som uppmärksammar och motverkar olika former av konkurrensbegränsning med stöd av allmänna medel. Ordförande i kommissionen är tidigare stadsjuristen i Stockholm Inger Ridderstrand-Linderöth. Övriga ledamöter är tidigare hovrättsrådet Per Eklund, civilekonomen Patrik Engellau, tidigare ställföreträdande generaldirektören vid Konkurrensverket Lennart Göranson, professorn i handelsrätt Erik Nerep samt juristen och experten på konkurrensfrågor Lennart Palm.

Konkurrenskommissionen har sedan inrättandet 1994 utrett och bedömt mer än tusen ärenden avseende frågor om konkurrens i offentlig verksamhet. Huvudsakligen rör dessa ärenden offentlig upphandling, men även ärenden om offentlig säljverksamhet och olovligt kommunalt eller statligt stöd brukar handläggas av kommissionen, som också yttrar sig i lagstiftningsfrågor inom sitt expertområde.

Konkurrenskommissionen har tagit del av Utredningens om nya konkurrensverktyg för väl fungerande marknader ovan angivna betänkande (SOU 2025:22) och får med anledning av detta framföra följande. Yttrandet begränsar sig endast till den del som avser offentlig säljverksamhet.

SAMMANFATTNING

Liksom utredningen kan sammanfattningsvis konstateras att den offentliga säljverksamheten skapar sådana betydande konkurrensproblem på marknaderna att den måste begränsas till sitt omfång och att nuvarande konfliktlösningsbestämmelser inte är effektiva. Kommissionen delar i allt väsentligt de i betänkandet redovisade bedömningarna och förslagen, men anser att de föreslagna skärpningarna inte går tillräckligt långt för att kunna medföra någon avgörande förändring av den nuvarande situationen.

Konkurrenskommissionen tillstyrker att de nuvarande konfliktlösningsreglerna ändras (6.5) och att nya bestämmelser införs i en separat lag (6.6.1) med ett ständigt gällande förbud mot offentlig säljverksamhet (6.6.2). Till skillnad från utredningen förordar dock kommissionen att rekvisitet *otillbörlig påverkan* ersätts med *negativ påverkan* i den centrala förbudsbestämmelsen.

Konkurrenskommissionen tillstyrker vidare förslagen om krav på regelbunden utvärdering (6.6.4) och särskild redovisning av offentlig säljverksamhet (6.6.5), men avstyrker att säljverksamheter av tillfällig natur eller av mindre omfattning ska undantas från kravet på sådan redovisning. Kommissionen tillstyrker även att Konkurrensverket ska vara tillsyns- och beslutsmyndighet (6.6.6) och få fatta beslut om förelägganden (6.6.7), ges befogenhet att vidta åtgärder mot otillbörlig säljverksamhet (6.6.8), godta åtaganden (6.6.9) samt påföra marknadsstörningsavgift vid konstaterad lagöverträdelse (6.6.10). Kommissionen avstyrker dock förslaget att begränsa marknadsstörningsavgiften till 20 miljoner kronor (6.6.11).

Även förslagen om förfarandebestämmelser för marknadsstörningsavgiften (6.6.12) och att Konkurrensverket ska få förena beslut och förelägganden med vite (6.6.13) samt att verkets förbud och övriga förelägganden ska kunna överklagas (6.6.14) tillstyrks, medan kommissionen avstyrker att överklagande ska ske till allmän förvaltningsdomstol. Istället förordas att handläggningen ska ske i allmän domstol, med tillämpning av ärendelagens bestämmelser.

Konkurrenskommissionen tillstyrker förslaget om sekretess hos Konkurrensverket för uppgift om anmälarens identitet (6.7.1), men avstyrker de kvalificerade skaderekvisiten att anmälaren ska riskera *avsevärd* skada eller *betydande* men om uppgiften röjs.

I övrigt förordar Konkurrenskommissionen att överträdelser av förbudet mot offentlig säljverksamhet även ska kunna beivras enligt bestämmelserna för *tjänstefel*.

YTTRANDE

Konkurrenskommissionen har i sin löpande verksamhet uppmärksammat problemet med att svenska företagare utsätts för osund konkurrens av offentligt finansierade aktörer. Ett särskilt sorgebarn i detta avseende är kommunerna, vilka alltför ofta bedriver olagliga verksamheter som snedvrider konkurrensen framförallt till nackdel för småföretagare. Kommissionen välkomnade redan i ett yttrande 2008 (KKO remissyttrande R 08-01) det initiativ som ledde till att den nuvarande regleringen genom de s.k. KOS-reglerna infördes i 3 kap. 27-32 § konkurrenslagen (2008:579).

De brister i den då föreslagna lagstiftningen som Konkurrenskommissionen uppmärksammat har dessvärre visat sig besannade. Som även utredningen har kunnat konstatera är de nuvarande KOS-reglerna i princip oanvändbara. Det är därför tillfredsställande att regeringen har tagit initiativ till ett nytt och väsentligt reformerat regelverk.

Utgångspunkten för aktuella bestämmelser bör vara att offentliga aktörers säljverksamhet drivs på helt andra villkor än privata aktörers verksamhet. Bakgrunden är att såväl Konkurrensverket som företrädare för näringslivet löpande konstaterat att den nuvarande regleringen inte tillräckligt effektivt har kunnat motverka förekommande konkurrensproblem. Som utredningen mycket riktigt funnit sammanhänger dessa problem med att offentliga aktörer har en rad fördelar som inte kommer privata aktörer till del. Slutsatsen är att varken konkurrenslagens grundläggande reglering eller de nuvarande konfliktlösningsbestämmelserna har varit tillräckligt effektiva för att kunna åtgärda problemen. Detta har i sin tur lett till att alltför få ärenden har prioriterats för utredning av Konkurrensverket.

Konkurrenskommissionen har för sin del kunnat konstatera att olika slag av konkurrensproblem är vanligt förekommande när offentliga aktörer uppträder på marknaden, både som säljare och köpare. Förutom de problem som exemplifieras i utredningen vill kommissionen särskilt uppmärksamma förekomsten av lag- och domstolstrots på den kommunala sidan. Det är därför tillfredsställande att det i förslaget har införts särskilda rättsmedel i form av viten.

För att öka reglernas genomslag föreslår utredningen en förbudsreglering. Konkurrenskommissionens erfarenhet är att förekommande offentlig säljverksamhet skapar problem på konkurrensmarknader redan genom sin blotta existens och inte enbart genom sättet på vilken verksamheten bedrivs. Att övergå till en reglering med ett ständigt gällande förbud är därför väl motiverat, men regelverket måste vara tydligt för att säkerställa effektiviteten.

Såväl den nuvarande KOS-regleringen som utredningens LOS-förslag utgår från att problemen motverkas genom ingripanden i varje enskilt fall, och att förbud eller beslut om åtgärder enbart kan meddelas när de konkurrensbegränsande effekterna inte uppvägs av andra intressen. Av flera skäl har denna *ad hoc*-ansats dock visat sig inte fungera i den nuvarande regleringen. Ett skäl till detta är att redan existensen av offentlig säljverksamhet hämmar etableringen av privata alternativ och att det i vissa fall därmed aldrig uppstått en öppen marknad där näringsidkare har kunnat peka på problem. Det har också varit så, att många överträdelser aldrig har kommit till Konkurrensverkets kännedom, alternativt lett till subsidiär talan, eftersom KOS-tillämpningen i praktiken inte uppfattats som särskilt effektiv. Vidare har, som utredningen också kunnat konstatera, tröskeln varit hög för att visa tillräckliga skäl för ingripande.

Konkurrenskommissionen delar således utredningens bedömning att ett generellt förbud bör läggas till grund och utgångspunkt för regleringen av offentlig säljverksamhet. Emellertid ser vi det fortfarande som ett problem att det för att förbudet ska gälla behövs en särskild utredning om att verksamheten inte på ett *otillbörligt sätt* påverkar privata aktörer. Det bör räcka med att det uppstår en *negativ* sådan påverkan för att förbudet ska gälla.

Den normala ordningen i liberala marknadsekonomier är att näringslivets tyngdpunkt vilar hos privata aktörer. Drivkraften för entreprenörer och investerare utgörs av möjligheten till vinst. Men all näringsverksamhet är samtidigt förenad med risken för förlust. Det allmänna har däremot inte till ändamål att nå affärsmässig vinst. Inte heller att riskera skattebetalarnas pengar när verksamhet går med förlust. Likväl finns det i vissa fall särskilda omständigheter som kan motivera att det allmänna bedriver näringsverksamhet. Den samlade bilden är dock att offentlig säljverksamhet är betydligt mer omfattande än som kan försvaras med sådana särskilda omständigheter.

Enligt Konkurrenskommissionens mening bör det allmänna därför normalt inte uppträda som näringsidkare, utan begränsa sig till den kärnverksamhet som är statens och kommunernas grundläggande uppgifter. Omfattningen av den offentliga säljverksamheten bör begränsas med kraftfullt verkande åtgärder. Att övergå till ett ständigt gällande förbud är ett steg i den riktningen, men inte tillräckligt om sanktionerna vid en överträdelse av förbudet inte är kraftfulla.

Nedan följer yttrande i sak, i enlighet med uppställningen i betänkandet:

6.5 Konfliktlösningsregeln bör ändras

Konkurrenskommissionen tillstyrker förslaget i stort, att de nuvarande KOS-regler bör ändras med utgångspunkt i att offentliga aktörers säljverksamhet drivs på helt andra villkor än privata aktörers motsvarande verksamheter. Som ovan redovisats föreligger det en grundläggande skillnad mellan privata och offentliga aktörers förutsättningar att bedriva näringsverksamhet. De senare bör därför som regel inte vara verksamma på marknaderna med sådant som kan tillhandahållas av det privata näringslivet – därifrån dock undantaget obligatoriska områden som skola, hälso- sjukvård och omsorg samt i viss mån bostäder och annan legalt motiverad eller kommunalt kompetensenlig verksamhet.

Förutom de nuvarande KOS-bestämmelserna om offentlig säljverksamhet finns det även legala begränsningar i bland annat kommunallagen (2017:725) som heller inte alltid efterlevs. De föreslagna LOS-bestämmelserna fyller därför en viktig funktion genom att begränsa offentliga aktörers kommersiella aktiviteter.

6.6.1 Offentlig säljverksamhet regleras i en ny lag

Konkurrenskommissionen tillstyrker det författningstekniska förslaget att flytta bestämmelserna om offentlig säljverksamhet från konkurrenslagen till en separat lag, för att på detta sätt uppmärksamma skiftet i perspektiv samt tydliggöra att det finns särskilda regler att förhålla sig till, både för privata och offentliga aktörer.

6.6.2 Förbud mot otillbörlig offentlig säljverksamhet införs

Konkurrenskommissionen tillstyrker förslaget att införa ett ständigt gällande förbud som träffar offentliga aktörers säljverksamheter. Den nuvarande KOS-regleringen, som bygger på ett framåtriktat förbud förenat med vite, har som tidigare påpekats inte visat sig särskilt effektiv. Kommissionen delar inte utredningens bedömning att det generellt sett kan vara positivt ur konkurrenshänseende med fler aktörer på en marknad, om en eller flera av dessa aktörer är skattefinansierade med helt andra förutsättningar än sina privata konkurrenter.

I konkurrenslagstiftningen finns det andra, och betydligt mer effektiva medel än offentlig säljverksamhet för att motverka uppkomsten av marknadsstörande monopol eller oligopol. Syftet med regelverket behöver dock inte vara att all offentlig säljverksamhet ska förbjudas. Det kan, som utredningen framhåller, finnas objektiv anledning till offentlig säljverksamhet av framförallt *allmänna skäl*. En tumregel när det gäller kommunal säljverksamhet bör dock alltid vara att om den inte är förenlig med kommunallagens kompetensreglerande bestämmelser ska den även förbjudas som otillåten säljverksamhet. På motsvarande sätt ska kompetensenlig verksamhet kunna tillåtas som försvarbar ur allmän synpunkt.

Konkurrenskommissionen avstyrker användningen av rekvisitet *otillbörlig påverkan*, och förordar att detta ska ersättas med *negativ påverkan*, som utredningen även övervägt. Till skillnad från utredningen kan kommissionen inte se på vilket sätt detta skulle riskera att leda till en alltför onyanserad prövning av den offentliga säljverksamheten.

Den föreslagna förbudsbestämmelsen innehåller redan en ventil, i att förfaranden som är att betrakta som *försvarbara från allmän synpunkt* ska kunna undantas från förbudet. Enligt kommissionens mening bör säljverksamheter eller andra förfaranden som inte kan betraktas som otillbörliga därmed kunna prövas ur allmän synpunkt. Istället för den föreslagna tvåstegs-prövningen bör undantagsprövningen begränsas till ett steg, där det således vid en samlad bedömning får prövas om förfarandet kan anses försvarbart av *allmänna skäl*, trots att detta annars medför eller är ägnat att medföra en negativ påverkan på privata aktörers möjligheter att bedriva verksamhet på den aktuella marknaden. En sådan ordning skulle förenkla den rättsliga prövningen samtidigt som det finns en bibehållen möjlighet att undantagsvis tillåta förfaranden som inte kan bedömas som otillbörliga.

6.6.4 Krav på regelbunden utvärdering av säljverksamhet införs

Konkurrenskommissionen tillstyrker förslaget att förekommande offentliga säljverksamheter återkommande ska utvärderas i förhållande till gällande lagbestämmelser.

6.6.5 Krav på särskild redovisning av säljverksamhet införs

Konkurrenskommissionen tillstyrker förslaget med krav på att den som bedriver offentlig säljverksamhet årligen ska upprätta särskilda redovisningar över verksamheterna. Härigenom möjliggörs nödvändig insyn och medborgarkontroll av verksamheternas omfattning och finansiering med allmänna medel. Det är särskilt betydelsefullt att dessa redovisningar görs tillräckligt detaljerade och hålls allmänt tillgängliga. När det gäller kommunal verksamhet bör det även införas en bestämmelse om att dessa årliga redovisningar ska anmälas i kommunstyrelsen, motsvarande det som gäller för kommunala aktiebolag enligt 6 kap. 1 a och 1 b § kommunallagen.

Kommissionen avstyrker dock att säljverksamheter som är av tillfällig natur eller mindre omfattning ska undantas. Även sådana verksamheter bör redovisas för att skapa en samlad bild av säljverksamheternas utsträckning och undvika gränsdragningsproblematik. Återkommande verksamhet som bedrivs vartannat år bör exempelvis omfattas av den lagstadgade redovisningsplikten. Även tillfälliga verksamheter (enligt betänkandet upp till två år) eller sådana verksamheter vars intäkter enligt förslaget understiger fem procent av de totala förvaltningskostnaderna kan medföra menlig skada på de lokala marknaderna. Detta särskilt i förhållande till mindre företag som kan sakna tillräcklig uthållighet för att klara av en konkurrerande offentlig säljverksamhet även under en kortare tid. Det kan också vara frestande för en offentlig aktör att påstå att dess säljverksamhet är kortvarig för att undgå kontroll. Konkurrenskommissionen kan inte se att en sådan något mer omfattande redovisningsplikt skulle vara särskilt betungande, utan ser det snarast som ett redskap för de offentliga aktörerna att skaffa sig intern kunskap för kontroll och rutiner kring sina säljverksamheter. Naturligtvis bör rent försumbara säljverksamheter kunna undantas, men inte i sådan omfattning som utredningen föreslår.

6.6.6 Konkurrensverket är tillsyns- och beslutsmyndighet

Konkurrenskommissionen tillstyrker förslaget att Konkurrensverket ska ges beslutanderätt inom området för offentlig säljverksamhet. Verket har redan motsvarande beslutsbefogenheter inom övriga tillsynsområden varför den föreslagna beslutanderätten enligt kommissionens mening framstår som logisk och konsekvent.

6.6.7 Konkurrensverkets får fatta beslut om förelägganden

Konkurrenskommissionen tillstyrker förslaget att Konkurrensverket ska tillåtas besluta om erforderliga förelägganden och åtgärder inom ramen för sin tillsynsverksamhet. En grundläggande förutsättning för möjligheten att kunna utöva en effektiv tillsyn är att myndigheten ges tillräckliga maktbefogenheter för relevant informationsinhämtning. De föreslagna åtgärderna, inklusive möjligheten till att kalla berörda personer till förhör, är väl avvägda och rimliga.

6.6.8 Konkurrensverket får befogenhet att vidta åtgärder mot otillbörlig säljverksamhet

Konkurrenskommissionen tillstyrker förslaget att Konkurrensverket ska kunna förelägga offentliga aktörer att omedelbart upphöra med viss säljverksamhet. Som ovan påpekats kan mindre företag även under en kortare tid få betydande svårigheter att klara av en konkurrerande offentlig säljverksamhet. Det är därför viktigt att Konkurrensverket ges interimistiska befogenheter att i vart fall tillfälligt stoppa sådan verksamhet innan någon mer allvarlig marknadsskada har hunnit uppkomma.

6.6.9 Konkurrensverket får godta åtaganden

Konkurrenskommissionen tillstyrker förslaget att Konkurrensverket, istället för ingripande, ska tillåtas godta åtaganden från en offentlig aktör som överträder förbudet mot otillbörlig offentlig säljverksamhet. Som utredningen föreslår bör dock även andra som berörs av åtagandet ges tillfälle att lämna synpunkter innan detta godtas.

6.6.10 Konkurrensverket får besluta om marknadsstörningsavgift

Konkurrenskommissionen tillstyrker förslaget att Konkurrensverket, vid fall av konstaterade överträdelser av förbudet mot offentlig säljverksamhet, ska tillåtas påföra berörda aktörer en särskild marknadsstörningsavgift. Förslaget att avgiftssanktionen ska omfatta såväl uppsåtliga som oaktsamma överträdelser är rimlig. Även övriga förslag i denna del tillstyrks.

6.6.11 Marknadsstörningsavgiftens storlek

Konkurrenskommissionen tillstyrker utredningens förslag till bedömningsgrunder för påförande av marknadsstörningsavgift, men avstyrker förslaget att begränsa avgiften till 20 miljoner kronor. Om Konkurrensverket i något fall skulle finna det påkallat med en högre avgift än 20 miljoner kronor bör verket vara oförhindrad att besluta om denna, särskilt med beaktande av att avgiften ska vara effektiv och ha en avskräckande effekt. Ytterst regleras avgiftens storlek ändå genom möjligheten till överklagande och prövning i domstol.

6.6.12 Förfarandebestämmelser för marknadsstörningsavgifter

Konkurrenskommissionen tillstyrker förslaget om betalning och verkställighet av marknadsstörningsavgifter. Liksom utredningen anser kommissionen det vara centralt för regelverkets effektivitet att lagakraftvunna men obetalda avgifter kan föras vidare till indrivning utan ytterligare domstolsavgörande.

6.6.13 Konkurrensverket får förena förelägganden och beslut om åtaganden med vite

Konkurrenskommissionen tillstyrker förslaget att Konkurrensverket ska få förena beslut om förelägganden om utredningsåtgärder och om att upphöra med en överträdelse med vite. Även förslaget att beslut om att godta åtaganden som har lämnats enligt lagen får förenas med vite tillstyrks. Möjligheten till särskilt påtryckningsmedel genom vite är särskilt betydelsefull för att motverka lag- och/eller domstolstrots samt för att säkerställa att en överträdande offentlig aktör lojalt följer aktuella ålägganden eller åtaganden.

6.6.14 Överklagande

Konkurrenskommissionen tillstyrker att Konkurrensverkets beslut att förelägga vissa utredningsåtgärder, att upphöra med överträdelser, andra interimistiska förelägganden, att återkalla ett beslut om att godta ett åtagande samt att påföra marknadsstörningsavgift enligt den föreslagna lagen, ska kunna överklagas för rättslig prövning i domstol. Kommissionen förordar dock att en regel om subsidiär talerätt, motsvarande den som för närvarande föreskrivs enligt 3 kap. 32 § andra stycket konkurrenslagen, även införs i den nya lagen. Konkurrensverket tar emot en stor mängd klagomål och har inte möjlighet att pröva alla dessa. Enskilda företag skulle härigenom ges en fortsatt möjlighet att på egen hand åstadkomma rättslig prövning av sådan offentlig säljverksamhet som de upplever som störande.

Kommissionen avstyrker att överklagandena ska handläggas av allmän förvaltningsdomstol, som normalt saknar tillräcklig erfarenhet av sådana ekonomiska och konkurrensrättsliga överväganden som ska prövas i dessa mål. Istället förordas att överklagandena ska handläggas i Patent- och marknadsdomstolen som första instans, med tillämpning av förfarandebestämmelserna i lagen (1996:242) om domstolsärenden, nedan "ärendelagen", som ligger de förvaltningsprocessuella bestämmelserna rätt nära.

Grundregeln för rättegångskostnadernas fördelning enligt ärendelagen är att om det allmänna står mot enskild ska som huvudregel vardera parten bära sina egna rättegångskostnader. I ärenden där enskilda är motparter till varandra får domstolen dock enligt 32 § ärendelagen förplikta part att ersätta motpartens rättegångskostnad. Bestämmelserna i 18 kap. rättegångsbalken blir i så fall tillämpliga.

Bestämmelsen i 32 § ärendelagen kan göras gällande när det mellan parterna förekommit en intresse motsättning motsvarande vad som typiskt kännetecknar tvistemål och motsättningen har påverkat domstolsförfarandet. I vissa fall kan därmed det allmänna som part i ett ärende ha samma ställning som en enskild fysisk eller juridisk person och uppbära rättegångskostnader från en tappande enskild motpart – se prop. 1995/96:115 s. 118 -119 och NJA 2020 s. 908, p. 10, jfr. även NJA 2012 s. 896, p. 5–7.

Ärendelagens regelverk är emellertid efterställt annan lag. Om det i speciallagstiftning (undantaget förvaltningslagen) finns en avvikande bestämmelse ska enligt 2 § ärendelagen den bestämmelsen istället tillämpas i ärendet. Det är således möjligt att för en viss typ av ärenden specialreglera rättegångskostnadernas fördelning i lag.

Prövningen av offentlig säljverksamhet föreslås därför ske i allmän domstol, med tillämpning av ärendelagens bestämmelser och en särskild lagstadgad föreskrift att parterna ska bära sina egna rättegångskostnader, oavsett utgången i ärendet. På detta sätt skulle en bibehållen subsidiär talerätt kunna åstadkommas utan alltför ingripande kostnadsansvar för den enskilde.

6.7.1 Sekretess för uppgiftslämnare införs

Konkurrenskommissionen tillstyrker förslaget om sekretess hos Konkurrentverket för uppgift som kan avslöja identiteten på den som har anmält en otillbörlig offentlig säljverksamhet. Kommissionen avstyrker dock de kvalificerade skaderekvisiten, att anmälaren ska behöva riskera *avsevärd* skada eller *betydande* men om uppgiften röjs. Omsorg om exempelvis interna tipsare (visselblåsare) talar för att det bör vara tillräckligt att anmälaren riskerar lida skada eller men för att uppgift om dennes identitet inte ska röjas – jfr. bestämmelserna om meddelarfrihet och efterforskningsförbudet i 1 kap. 10 § yttrandefrihetsgrundlagen respektive 1 kap. 7 § tryckfrihetsförordningen. Även företagare som konkurrerar med en myndighet kan av samma skäl ha ett befogat intresse av tillräckligt sekretesskydd.

I övrigt bör det införas en ansvarsbestämmelse även för beslutsfattare

Utredningens förslag medför att Konkurrentverket ska kunna meddela föreläggande att upphöra med en överträdelse, godta åtaganden samt förordna om marknadsstörningsavgift och viten m.m. Den skarpaste sanktionen mot lagtrots är alltså en administrativ avgift som inte riktar sig mot de enskilda beslutsfattare som bär ansvaret för aktuella överträdelser, utan ytterst belastar skattebetalarna och (den oftast kommunala) verksamheten i stort. Avgiften ska betalas till statskassan och skapar i princip endast rundgång i de offentliga finanserna.

Till detta kommer att vissa av de förhållanden som har begränsat den nuvarande KOS-regleringens effektivitet också kan förväntas göra sig gällande även vid tillämpningen av de nya, föreslagna LOS-bestämmelserna. En sanktion som i de mer uppenbara fallen även riktar sig mot ansvariga befattningshavare skulle få ett helt annat genomslag i respekten för förbudsbestämmelsen och inte minst i attityderna till offentlig näringsverksamhet och motverka såväl lagtrots som domstolstrots. Offentlig säljverksamhet innefattar inte någon sådan myndighetsutövning som omfattas av tjänstefelsstadgandet 20 kap. 1 § brottsbalken. Konkurrentskommissionen förordar därför att det i lagen införs en särskild ansvarsbestämmelse med innebörden att beslut som medför överträdelse av förbudet mot offentlig säljverksamhet även ska kunna bestraffas enligt bestämmelsen för *tjänstefel*.

KONKURRENSKOMMISSIONEN

Inger Ridderstrand-Linderöth
/ordförande/

Pär Cronhult
/föredragande/